Základní škola Hradec nad Moravicí, okres Opava, přísp.org.
Opavská 217, 747 41 Hradec nad Moravicí

ROČENKA
ŠKOLNÍ ROK 2010-2011

Základní údaje o škole ve školním roce 2010 - 2011

Ředitelka školy:	*Mgr. Radka Očadlíková* *tel: 553 783 754, e-mail: reditelství@zshradec.cz*
Zástupkyně ředitelky:	*Mgr. Hana Doležalová, e-mail: info@zshradec.cz*
Sekretariát:	*Martina Komárková, Rita Grusmanová* *tel: 553 784 190 (možnost přepojení nebo zanechání vzkazu pro třídního učitele/učitelku)* *e-mail: kancelar@zshradec.cz*
Vedoucí školní družiny:	*Bohumila Panáčková* *tel: 553 783 753*
Vedoucí školní jídelny:	*Alena Hložková* *tel: 553 784 241 (přihlašování a odhlašování obědů)*

Navštivte kdykoli naše internetové stránky
www.zshradec.cz

Připomeňte si tváře spolužáků v archivu třídních fotografií od školního roku 2008 – 2009.

Zavzpomínejte na akce a aktivity, o nichž se psalo v Hradeckých novinách v rámci Okénka do školy od roku 2008 a ve školním časopisu od školního roku 2009 - 2010.

Na každoročně pořádaném Dnu otevřených dveří si můžete přijít prohlédnout školu, nahlédnout do školních kronik a vrátit se tak alespoň chvilku do lavic základní školy.

Děvčata a chlapci 9. A a 9. B třídy.

Dnes jste usedli naposledy do lavic naší školy, ve které jste strávili devět let svého dětství.
Věříme, že my, učitelé a vychovatelé, jsme vás po celou dobu školní docházky naučili mnohému.

Vedli jsme vás k nalezení cesty, jak se učit, jak hledat a nacházet poznatky v knihách či jiných zdrojích poznání i v životě kolem vás.
Usilovali jsme o to, abyste zvládali ***řídit si své záležitosti, spolurozhodovat*** *o dění v kolektivu,* ***kriticky hodnotit své jednání.***
Učili jsme vás ***ohleduplnosti k lidem i věcem*** *vytvořeným prací kolektivu.*
Zvykali jste si ***pomáhat*** *těm, kteří nestačí,* ***být prospěšní*** *lidem a prostředí kolem vás.*

Nejvíce získali do svého budoucího života ti, kteří pracovali ***svědomitě, nevymýšleli si pro sebe omluvy****, když přišly potíže, ale* ***hledali způsoby, jak je překonat****.*

Přejeme vám šťastné vykročení do dalšího života.
Ať vám vše, čemu jsme vás učili, pomáhá zdolávat překážky, ať se vám podaří dosáhnout toho, aby ***vaše budoucí povolání pro vás nebylo jen prací, ale i koníčkem.***

Posledním zvoněním školního zvonku se vám neuzavírají dveře naší školy ani srdce nás pedagogů.
Vraťte se pro radu či pomoc, budete-li potřebovat, přijďte nás potěšit svými úspěchy.

Mgr. Radka Očadlíková, ředitelka školy

Slova moudrých

Tak jako báseň i život se hodnotí ne podle délky, ale podle obsahu.
Seneka

Obyčejný člověk přemýšlí, jak by zaplnil čas,
talentovaný člověk se ho snaží využít.
Makarenko

Moudrost existuje jen jedna a má své přesné hranice.
Hloupostí je na tisíce a všechny jsou bez hranic.
Heine

Ať chceš nebo nechceš, někam patříš.
Jak hodně však patříš, to už záleží jen na tobě.
Makarenko

Seznam žáků 9. A třídy

Počet žáků: 22 Dívek: 12 Chlapců: 10

FOLTIS Jan	Hradec nad Moravicí, Slezská 453
GILÍK David	Hradec nad Moravicí, Tovární okruh 451
KŘEMEČEK Patrik	Hradec nad Moravicí, Pod Hanuší 402
KUCHAŘÍK Lukáš	Hradec nad Moravicí, Na Tylovách 579
MONINEC Michal	Hradec nad Moravicí, Opavská 221
MONTAG Marek	Hradec nad Moravicí, Pod Kalvárií 409
MURCEK Zdeněk	Hradec nad Moravicí, Písecká 182
ORLÍK Tomáš	Kajlovec 390
POLEDNE Václav	Hradec nad Moravicí, Hřbitovní 707
SVOBODA Zbyněk	Branka u Opavy, Selská 11
BARTOŠOVÁ Michaela	Hradec nad Moravicí, Palackého 375
BEBČÁKOVÁ Barbora	Benkovice 51
DALEROVÁ Michaela	Branka u Opavy, Havlíčkova 51
GLOGAROVÁ Lucie	Hradec nad Moravicí, Žižkova 342
HRBÁČOVÁ Veronika	Kajlovec 59
KLEINOVÁ Petra	Benkovice 17
KONEČNÁ Zuzana	Hradec nad Moravicí, Písecká 276
KUCHAŘÍKOVÁ Kristýna	Hradec nad Moravicí, NaTylovách 579
MORAVCOVÁ Lucie	Hradec nad Moravicí, K. H. Borovského 732
SCHREIEROVÁ Daniela	Branka u Opavy, Halvíčkova 252
SYPĚNOVÁ Lenka	Hradec nad Moravicí, Na Rybníkách 760
PAVELKOVÁ Dominika	Žimrovice, Luční 144

Třídní učitelka: Mgr. Monika Kořistková

Vyučující:

Mgr. Denisa Baraňáková	ČJ, CČJ, TV
Mgr. Monika Kořistková	M
Mgr. Markéta Mazurová	AJ
Mgr. Táňa Jelenková	D
Jiřina Odehnalová	PŘ, CH
Mgr. Drahomír Hlačík	Z, TV, PČ
Mgr. Hana Doležalová	PRZ, VNJ
Ing. Oldřich Kolovrat	F, VV, SR
PhDr. Drahomíra Mravcová	HV
Mgr. Lucie Škrobánková	VO
Mgr. Romana Přibylová	VINF

Třídní samospráva 9. A

Předseda:	Pavelková Dominika, Sypěnová Lenka
Pokladním:	Moravcová Lucie
Zdravotník:	Gilík David
Sport. referent:	Kuchaříková Kristýna
Šatnář:	Kleinová Petra, Poledne Václav
Klasifikace:	Bebčáková Barbora
Zapomínání:	Pavelková Dominika
Třídní Kniha:	Konečná Zuzana
Nástěnkář:	Bebčáková Barbora, Konečná Zuzana

Rozhovor s paní učitelkou Monikou Kořistkovou připravený v rámci hodin slohu. Ptaly se Kristýna Kuchaříková a Lucie Moravcová, žákyně 9. A třídy

Jak dlouho učíte na zdejší škole?
No hodně dlouho, patnáctým rokem.

Vzpomínáte si na Váš první školní den?
Vzpomínám, s úsměvem ……

Jaký je Váš nejoblíbenější zážitek s Vaší současnou třídou?
No asi, když mi dali dort kravičku. Na to nezapomenu.

Který výlet jste si se třídou nejvíce užila a proč?
Nejvíc asi Prahu. Bylo tam nejvíce zážitků.

Co pro Vás znamenala ztráta Bety (kravička - přívěšek na klíče) a jaký byl poté její návrat?
Bety se neztratila, byla na dovolené v Itálii, dokonce mám i fotku. A samozřejmě jsem ji přivítala s radostí.

Bylo těžké si při Vašich začátcích na této škole vybudovat autoritu?
Ne. Byla jsem pod vedením jiné kolegyně, takže nebylo.

Vzdala byste se kvůli jiné práci učení?
Někdy opravdu s radostí, ale myslím, že ne.

Jela byste na dovolenou k moři nebo na hory?
Asi moře.

Bude Vám Vaše současná třída chybět nebo už se nemůžete dočkat na novou?
Bude. Každá třída mi chybí.

Paní učitelka Monika Kořistková vzkazuje žákům slovy Alberta Einsteina:

Inteligentní lidé se snaží problémy řešit,
geniální se je snaží nedělat.

Nechtěj být člověkem, který je úspěšný,
ale člověkem, který za něco stojí.

Proslov 9. A

Vážené paní učitelky, vážení páni učitelé, milí spolužáci,

dnes je 30. 6. 2011, poslední den, kdy se tady potkáváme v této sestavě, která se už pravděpodobně nikdy nepotká. Dnešním dnem vás opouští několik lidí. Dnešním dnem totiž končí žáci devátých ročníků svou základní školní docházku. Naposledy jsme se prošli po cestě ke škole, usedli do lavic se svými, ode dneška už bývalými, spolužáky. Každý usedl na své místo ve třídě, někteří zatlačili slzičku a zavzpomínali naposled na školní léta, tu dlouhou dobu, která utekla děsivě rychle, ta léta, která byla opravdu úžasná, plná dobrodružství a která byla velmi zajímavá.

Dozvěděli jsme se například, že Graham Bell vynalezl grahamovy tyčinky a ne telefon, jak se domnívala naše učitelka angličtiny paní Markéta Mazurová. V angličtině jsme také vymysleli nový jazyk zkombinovaný z angličtiny a češtiny, kdy je hlavní slovo „thispes". Také jsme se naučili, jak správně omdlévat ve scénkách, načež jsme zjistili, že jsme vlastně vůbec omdlévat neměli. V zeměpise jsme s panem učitelem Drahomírem Hlačíkem pronikli do tajů zeměpisných pojmů a měst, naučili se spoustu o naší vlasti, ale také jsme se naučili zvuky domácích zvířat. S paní učitelkou Soudkovou jsme zjistili, jak vypadá hrachové zrno pod mikroskopem, ale také, jak vypadá mikroskop na hlavě. Paní učitelka Jiřina Odehnalová nás kromě chemických vzorců a názvu živočichů, o kterých jsme nikdy neslyšeli, naučila, že se ve třídě nemůže dívat jinam než na nás, jelikož na strop se dívat nechce, a také, že nemáme tak zběsile mávat svými prapory a být zticha. Dovolím si také citovat kousek dialogu, který jsme s paní učitelkou vedli: „Kde se používá rozklad jako zdroj energie?"

„V Číně."

„Ne, v pařeništích."

V tělocviku jsme s paní učitelkou Denisou Baraňákovou vrhali koulemi, a pak je nechtěli dát z ruky. V dějepisu jsme s paní učitelkou Jelenkovou kritizovali všechno kolem a byli jsme označeni za bambusáky, protože jsme dutí jak bambusy. Musím ale říct, že na tom něco pravdy je. A s naší milovanou třídní, paní učitelkou Monikou Kořistkovou jsme pronikli do tajů matematických vzorců a dozvěděli se, mimo jiné, i to, že koule a kružnice není to samé i když je kružnice kulatá.

Ale nebylo toho málo ani mimo školní lavice. Naše školní výlety, lyžák, školy v přírodě a mnoho dalších akcí přetékalo skvělými momenty a mnoha hláškami. Když jsme v Praze odcházeli z Vyšehradu, jen tak mimochodem jsme se optali, kdy už konečně půjdeme na ten Vyšehrad. Na výletě v sedmé třídě jsme všichni horlivě opékali špekáčky, načež jsme zjistili, že je vlastně nikdo jíst nechce. Na lyžáku nás čekalo uklízení pokojů, kdy za každý papírek se počítalo deset dřepů.

„Počítají se i chipsy?"

Nebyly to však jen úsměvné momenty. Prožívali jsme drama v podobě adrenalinu, když jsme před hodinou opisovali úkoly a psali taháky. Teď už vím, že naše nejčastější věta byla: „My píšem?"

A protože vím, že si všichni přítomní zde v sále myslí, jak jsme hodná třída a že jsme nikdy nepodváděli, nikdy nic neprovedli a nikdy nebyli drzí, je mou povinností vám to tady a teď, na konci roku, vyvrátit. Nebyli jsme hodní.

Opisovali jsme písemky, opisovali jsme úkoly a vlastně jsme něco opisovali pořád. Pomáhali si spoustou, opravdu spoustou taháků. Občas něco rozbili, nebo poškodili. Občas přivodili šok, nebo náběh na infarkt. Všimli jste si také, že někteří učitelé mají po hodinách s námi o pár šedin navíc? Ale pořád byli ochotní s námi trávit hodiny a vtloukat nám do hlavy spoustu vědomostí, které si většina z nás, nedělejme si iluze, stejně nepamatuje.

Když už jsme u naší zlé stránky myslím, že je třeba zmínit i momenty, kdy paní učitelka třídní přišla do třídy s úsměvem na rtech a prohlásila tu dobře známou větu: „Kuřátka moje milovaná." A my věděli, že je zle. Nikdy nekřičela, ta věta měla naprosto stejný účinek jako hluk na fotbalovém stadionu. A většinou bylo opravdu zle.

A co říct na závěr? Všichni se rozprchneme do krajů známých a neznámých. Někdo se s někým potká na střední škole, možná se někdy znovu sejdeme. Nemusíte brečet, vzpomínky na nás jen tak nezmizí. Zatlačte slzičky, odcházíme. Ale jak se říká: „Něco starého končí, něco nového začíná." Tak ať náš život pokračuje dál stejnou akcí, jako doteď. A teď už zbývá jen poděkovat. Děkujeme všem, kdo to s námi vydržel a třeba se na něj, v mém, už tak moc dlouhém proslovu, nedostalo. Děkujeme zvlášť paní učitelce třídní Monice Kořistkové, za všechno, co pro nás dělala, za všechno, co s námi vytrpěla, za tolik úžasného, co jsme díky ní prožili na školních výletech i ve školních lavicích. Děkujeme vám, paní učitelko. Děkujeme všem za celých devět úžasných let. Děkujeme!

Dominika Pavelková, 9. A

Seznam žáků 9. B třídy

Počet žáků: 18 Dívek: 8 Chlapců: 10

DUŠEK Daniel	Hradec nad Moravicí, Žižkova 668
KUBESA Jiří	Branka u Opavy, Selská 10
PETRUŽÁLEK Jan	Žimrovice, Hradecká 8
SENDLER Filip	Hradec nad Moravicí, Husova 413
SCHULZ Vojtěch	Branka u Opavy, Havlíčkova 69
SPÁČIL Patrik	Chvalíkovice, Železnobrodská 27/7
ŠKVÁRA David	Hradec nad Moravicí, Žižkova 347
ŠTENCEL Dominik	Žimrovice, Zahumenní 214
VAIDA Adam	Hradec nad Moravicí, Pod Hanuší 672
ŽIVNÍČEK Josef	Hradec nad Moravicí, Žižkova 511
MALÁ Iveta	Žimrovice, Hradecká 197
MINÁŘOVÁ Petra	Hradec nad Moravicí, Pod Hanuší 401
STOŠKOVÁ Jana	Hradec nad Moravicí, Na Hrobkách 155
ŠKROBÁNKOVÁ Denisa	Hradec nad Moravicí, Opavská 143
ŠOLTYSOVÁ Dominika	Branka u Opavy, Pod Lesem 103
ŠTENCLOVÁ Nicola	Branka u Opavy, Bezručovo nábřeží 137
VAVREČKOVÁ Dominika	Hradec nad Moravicí, Husova 240
ZEDNÍČKOVÁ Kristýna	Bohučovice 58

Třídní učitelka: Jiřina Odehnalová

Vyučující:

PhDr. Drahomíra Mravcová	ČJ, CČJ, HV
Mgr. Tomáš Holata	M, F
Milena Koudelová	AJ
Mgr. Táňa Jelenková	D
Jiřina Odehnalová	PŘ, CH
Mgr. Drahomír Hlačík	Z, TV, PČ
Mgr. Hana Doležalová	PRZ, VNJ
Ing. Oldřich Kolovrat	VV, SR
Mgr. Lucie Škrobánková	VO
Mgr. Denisa Baraňáková	TV
Mgr. Romana Přibylová	VINF

Třídní samospráva 9. B

Předseda:	Dominika Vavrečková
Místopředseda:	David Škvára
Třídní kniha:	Daniel Dušek
Sklerotnictví:	Iveta Malá
Vrátní:	Jan Petružálek, Nicola Štenclová
Bankéř:	Josef Živníček
Zdravotník:	Denisa Škrobánková
Sporťák:	David Škvára
Nástěnkáři:	Petra Minářová, Jana Stošková, Dominika Vavrečková, Jirka Kubesa, Kristýna Zedníčková
Klasifikátor:	Dominika Vavrečková, Iveta Malá

Rozhovor s třídní učitelkou Jiřinou Odehnalovou připravený v rámci hodiny slohu
Ptal se David Gilík, žák 9. A

Dobrý den. Jak dlouho učíte na Hradecké základní škole?
Učím od roku 1978 – 33 let.

Baví Vás Vaše práce?
Někdy ano, někdy ubíjí.

Kde jste chodila na základní školu?
Na Hradec.

Jakou střední školu jste navštěvovala?
Gymnázium Opava.

Šla jste ve šlépějích Vašich rodičů?
Ne. Rodiče pracovali na dráze.

Jaké povolání jste původně chtěla studovat?
Aranžérka.

Změnilo se za těch 33 let Vaší praxe výrazně chování žáků?
Ne.

Který žák na Vás nezapůsobil svým chováním? Proč?
Vulgární, primitivní sprosťáci, kteří lžou, mi vadí.

Kteří žáci Vás překvapili? Proč?
Jedničkáři po ukončení ZŠ nezdraví své bývalé učitele – připadají si důležití. Na druhou stranu slabší žáci, lotříci, se k učitelům hlásí, což je příjemné.

Jaká je nebo byla Vaše oblíbená třída?
Samozřejmě, že 9. B.

Děkuji za rozhovor.

Vzkaz třídní učitelky Jiřiny Odehnalové žákům:

„Buď sám sebou,
ale nezapomeň,
že tu nejsi sám.“

Proslov 9. B

Jak to dnes vnímám

Vážení učitelé, drazí rodiče, milí žáci,

čas plynul jako vlny na rozbouřeném moři a za námi je devět let, devět let na ZŠ. Za chvíli se rozloučíme a já doufám, že se naše cesty ještě setkají, že najdeme čas zavzpomínat si na skvělé, radostné okamžiky.

Určitě si všichni vzpomeneme na ten očekávaný den 1. září, kdy jsme šli do školy poprvé. Byli jsme malí, vystrašení, ale zároveň plni naděje a očekávání, co vše nás čeká. Měli jsme na sobě krásně vyžehlený obleček ke slavnostní události. Na zádech barevnou aktovku a v ruce obrovský kornout naplněný bonbony. Kráčeli jsme si a všechno sledovali, ale přitom jsme těsně drželi vaše dlaně. Potom nás paní učitelka provedla školou a ukázala naši novou, barevnou třídu. Všichni jsme jen tiše seděli a hltali každé slovo, které nám přiletělo k uchu.

Tak začala nová etapa našeho života a my jsme se do ní vrhli po hlavě. Po prvních jedničkách jsme byli hrdi, jak nám to jde od ruky.

Ani jsme nemohli uvěřit, že najednou jsme už ti nejstarší na škole. Konečně jsme těmi, kterými jsme tak dlouho chtěli být. Jenže všechno jsme si představovali jinak a zjistili jsme, že to není taková pohodová jízda. Museli jsme se opravdu učit, abychom mohli jít tam, kde chceme strávit následující důležité roky života. Avšak ani tyhle starosti nám nepřekazily každodenní provokování učitelů, bavení se a chichotání. Za tohle se vyučujícím omlouváme. Myslím, že to pochopí, že ve svých mladých letech nebyli lepší.

Chtěla bych poděkovat za celou naši třídu všem učitelům, paní ředitelce i kamarádům, všem, kteří s námi měli tu trpělivost a připravili nás do dalších let. Něco krásného končí, ale něco dalšího začíná. Opouštíme tuto školu s nadějí jako v první třídě.

Přeji všem hodně štěstí a trpělivosti. Příštím deváťákům předáváme pomyslné žezlo a přejeme jim hodně zdaru. A ostatním? - Ať se daří a ať si užívají tuhle pohodovou školu.

Iveta Malá, žákyně 9. B, červen 2011

*Při **jarním hodnocení prostředí tříd na 2. stupni** se komise usnesla, že **třetí příčka bude patřit třídě 9. B.** Přestože třetí pozice bývá odměněna pouze sladce, ředitelka školy se rozhodla udělit této třídě bonus v podobě STOP karty. Je skutečně vidět, že osazenstvo 9. B pilně pracuje na vizáži a proměnách svých školních prostor.*

Hezké jarní momentky z 9. A třídy

Oświecim, Kraków a Wieliczka - 3 cíle celodenní exkurze žáků 9. ročníku uskutečněné v pátek 29. května 2011

Osvětim (Dominika Pavelková, 9. A)

V autobuse za hojného ševelu hlasů rozprostírá se i něco jiného. Takový pocit, který svírá orgány v hrudním koši. Zhluboka se nadechnu, stejně jako několik dalších lidí, a vystoupím z autobusu. Jsme tady, v cíli naší cesty, a já mám pocit, jako by bylo všechno špatně. Ne, já tady nechci být, chtělo se mi křičet. Ale to už vcházíme do haly, kde je přeplněno lidmi. Potkáváme zájezd mnichů, které pouštíme před sebe ve frontě na sluchátka.

Nasadím si sluchátka a opouštím halu, kde je nedýchatelno. Připadá mi směšné, že je tady tolik lidí. Jako by to byla nějaká atrakce, nějaký lunapark. Chtělo se mi křičet, že tu nemají být.

Vyjdeme ven před halu a v té chvíli mě polije zvláštní pocit. Šumění větru je už tady, před samotným táborem, jiné, než kdekoliv jinde, kde jsem doteď byla. Rozhlížím se kolem sebe, zatím poslouchám začátek výkladu. Dívám se na bránu s cynickým nápisem „Arbeit macht frei" a na chvíli přestávám dýchat. Musím se pousmát, písmeno B je uděláno naopak. V ruce držím fotoaparát a snažím se soustředit na snímky, abych trochu zmírnila atmosféru, která na mě dopadá. Znovu se rozhlížím. Neslyším zpěv ptáků, jako by se ani jim nechtělo být na tomto hrůzném místě. Děsí mě, že tu nejsou. Není tu nic, jen nekonečná prázdnota. I po tolika letech, co se tu odehrávaly nejhrůznější činy historie lidstva, i po tolika letech je zde cítit smrt.

Je tak krásný den, přesto mi připadá, že je tady jen několik stupňů nad nulou. Ani se nesnažím a v hlavě se mi objevují vyzáblé postavy beze jmen, jen s identifikačním číslem vytetovaným na rukách. Jen prázdné skořápky, které mají svůj osud zpečetěn, přestože to jsou lidé, kteří vedli šťastné životy, tolik se smáli, žili. A teď tu jen stojí na nástupu, mají mžitky z nedostatku jídla, vody. Jsou oblečeni v pruhovaných špinavých hávech, na kostnatých nohách dřeváky. Stojí jeden za sebou, ženy, děti, muži. Kdo to bude dnes? Kdo už nevydrží ten teror? Kdo zkolabuje, koho pošlou do plynu? Nemůžu se plně soustředit na výklad. Oči mě pálí už teď – co by bylo, kdybych všechno vnímala zplna? Raději udělám další fotku, když procházíme pod tím nápisem. Kolik lidí prošlo pod tou branou a tím zmizeli jejich naděje? Nacisté je rozbili, nacisté pošlapali jejich sny a naděje. Vzali jim všechno. Majetek, lidská práva, brali životy jako na běžícím pásu. Takhle to být nemá.

Průvodkyně nám ukazuje obrázek orchestru, který tu hrával a při jehož rytmu vězni pochodovali do práce. To přece nejde! Tak podlou věc nemohl nikdo udělat. Celou dobu, kdy procházím kolem zděných budov a vidím dvojité ostnaté ploty dokonalého vězení, celou dobu cítím tlak na hrudi, nemůžu se zvolna nadechnout. Je to až nesnesitelné.

Vcházíme do budov, prohlížíme si hromady brýlí, panenky holčiček v krásných šatičkách umazaných od prachu, s rozbitými hlavičkami, když jim je nacisté brali. I porcelánové panenky s namalovanými úsměvy a modrýma očkama, vypadají v tom prostředí nepatřičně, jako by dokládaly, že se tady čistí lidé měnili v trosky bojující o život. Dětské hračky vystavené za sklem snad budily největší hrůzu. V další místnosti protézy, pak také boty. Snad tisíce bot naházených na hromady, hrnce naházené na další hromadu. Tak obrovské hromady! Cítím znechucení a nechce se mi jít dál. Ne, už chci pryč, chci utéct odsud, bojím se.

Jdeme k dalšímu domu a já se bojím, co ještě uvidím. Vcházíme na dvůr, vidím zeď z betonových bloků. V uších mi zní popis, co se tu dělo. Zavírám oči, tu zeď nechci vidět. Otočím se vlevo, stojí tam dva kůly. Zcela nevinně, určitě sloužili třeba k odkládání pušek, vše hrůzné se dělo u té zdi, říkám si. Jsem vyvedena z omylu hned vzápětí. Mučení, vykloubená ramena, chce se mi zvracet.

Poslední navštívíme plynové komory. Když vidím ty malé otvory, kterými dovnitř sypali cyklon B, je mi hrozně. Vidím, jak si někteří utírají oči. Přes mlhu slz nevidím a už mě nezachrání ani fotoaparát. Samotná spalovna jen podtrhne atmosféru a mě unikne z koutků očí první slza. Nikdo se nesměje těm, co brečí. Opouštíme areál, vracíme sluchátka a za sebou necháváme hrůznou minulost. Nastupuju do autobusu a mám potřebu všechny obejmout a děkovat za to, že mám kamarády, rodinu, děkovat za to, že mám šanci na život, kterou lidé v koncentračních táborech nedobrovolně ztratili.

Školní literární soutěž 2011 na téma „Co mi voda vyprávěla“, autorská pohádka
Šárka Škrobánková, třída 6. A
Ocenění za nápaditost

Hanka Kvasničková, 2. B

DENÍK VÁŽKY EMY

Je jaro a já jsem vajíčko. Nic nedělám, nic neumím. Takhle bezvládně budu ležet asi ještě týden. Je to hrozná otrava, už se těším, až budu larvou neboli nymfou. Sice nevím, jak budu vypadat, co budu dělat, ale od jiných jsem pochytilo, že budu nymfa. Zní to docela pěkně, ale jaké budu? Netuším! Vlastně ani nevím, jestli budu kluk nebo holka.

Uběhlo pár dní a od včerejška jsem nymfa. Je to super! Můžu běhat, prozkoumávat okolí, protože už mám oči. Jediné, co mi vadí, je můj vzhled. Vypadám skoro jako pavouk. Mám tlusté maličké nohy a oválné tělo. Vypadám hrozně tlustě. Přihlásila jsem se na aerobic, abych trochu zhubla. Vím, jak vypadá pavouk, protože je to můj strýček. Jo - a jsem holka.

Pokřtili mě a dali jméno Ema. Je to pěkné jméno, takové mazlivé. Líbí se mi. A už taky vím, že žiju u rybníku Svět. Řekla mi to maminka. Je to velký rybník. Taky vím, že až se zakuklím, tak budu vážka. Moje maminka je vážka a je moc pěkná. Už se nemůžu dočkat!

Tak, uběhlo pár týdnů a já mám za sebou první den ve škole. Jak bych to popsala jedním slovem? Super! Našla jsem si kamarádku, je to taky nymfa a jmenuje se Lucka. Má taky bráchu Tomáše. Lucka je fajn, je o dva dny starší než já. Tomáš je prostě úžasný a asi jsem se zamilovala. Má nádherné vlasy a oči. Jo – a řekl mi ahoj – jsem štěstím bez sebe.

Utekl měsíc a s Luckou jsme se přihlásily do kroužku zpěvu. Zkoušky se sborem máme každé úterý. Paní učitelka nám řekla, že budeme jezdit i na soutěže a na to se s Luckou móóc těšíme.

Tak, je konec školního roku a vysvědčení. Mám samé jedničky a mamka je proto velmi šťastná. Na dovču poletíme asi někam na Moravu, ale nevím kde. Moc se těším.

Jejda, to jsme se dlouho neviděli. Několikrát jsem se svlékla a to je u nás vážek čas, kdy se máme zakuklit. Lucka se zakuklila před pěti dny a mě to čeká zítra. Trvá to ale měsíc. Stejně, v kukle to uběhne rychle, protože spím, Tak za měsíc čau – už jako velká vážka.

Ahoj, už uběhl měsíc a včera jsem se vykuklila. Je to super. Mám křídla a pěkně štíhlé tělo. Létat ještě neumím, ale brzy se to naučím. Musí to být přece skvělé, takhle si létat.

Dnes jsem se rozhodla, že si přestanu psát deník. Proč? Protože si myslím, že si budu všechny zážitky pamatovat. Jo, dětství bylo pěkné a jsem ráda, že jsem si o tom psala záznamy. Potom, až budu mít malé nymfy, tak jim to můžu ukázat. Určitě se jim to bude líbit.

Domácí slohové cvičení: Dopis oblíbenému jídlu

Milé kuřátko! V Žimrovicích 19. 2. 2008

Jsi moje nejoblíbenější jídlo. Mám Tě moc rád. Vždy, když se dovím, že Tě budu mít na oběd, nemohu se dočkat, až Tě uvidím ležet na talíři. Sluší Ti to pokaždé, ať už se smetanovou omáčkou a šesti knedlíky, nebo když se tuliš k hromádce brambor či ke hranolkům.

Při přípravě v troubě, kde si ležíš v pekáči, s česnekem a různým kořením, provoníš krásně celý dům. A když otevřu okno, sbíhají se sliny i sousedům. Moc se těším na léto, kdy Tě budu moci opékat venku na grilu, chystat Tě na otočnou vidlici. Tvou kůžičku potřu směsí koření, zapnu motorek a Ty budeš jako na kolotoči. A aby Ti nebyla zima, zatopím dřevěným uhlím. Už nebudeš takové bledé, mé kuřátko, a postupně začneš červenat a budeš opálené jako od moře, místo opalovacího krému Tě ale budu potírat směsí oleje, česneku a koření! Asi po hodince budeš mít krásnou barvu a Tvá kůžička bude křupat.

Přeji Ti příjemný zbytek týdne a uvidíme se v neděli – Ty na talíři a já u stolu.

Zdraví Tě Tvůj hladový Dominik

Napsal dnes vycházející žák Dominik Štencel v 6. třídě.

Osobnosti školních tříd

V každém třídním kolektivu se najde nejméně jedna osoba, která je něčím zajímavá, výjimečná. Vyniká např. ve sportu, krásně maluje nebo zpívá, odmalička se věnuje hře na hudební nástroj, má úspěchy v různých znalostních soutěžích, zabývá se historií, bezvadně počítá, programuje, ……., nebo je to prostě osoba úspěšná ve všem.

Takoví lidé bývají velmi skromní, málokdy se o jejich „koníčku" či úspěších dovíte. Protože je to škoda, že jsou většinou ostatními jejich přednosti nepoznány, byla vyhlášena na obou stupních školy ***„pátrací a informativní" akce,*** *která tyto žáky představila nejen nám ve škole, ale i široké hradecké veřejnosti prostřednictvím Hradeckých novin a na webových stránkách školy.*

„Něčím nás zaujali" *– pod tímto jsme se v průběhu roku postupně seznamovali s našimi zajímavými žáky v Hradeckých novinách. Někteří napsali o sobě sami, jiné různými způsoby představili jejich spolužáci. Název tohoto cyklu byl vybrán z 27 názvů - nabídek tříd a vzešel z jazykové dílny třídy 6. A.*

Pro potřeby Ročenky byl vybrán pouze 1 zástupce za třídu (texty nejsou upravovány).

Mgr. Radka Očadlíková, ředitelka školy

Osobnost 4. třídy

Můj koníček
Lucie Lysáková

Mým koníčkem je činnost ve sboru mladých hasičů. Říkáme si DOMO – PUMY. Já jsem členem od roku 2007. K činnosti v mladých hasičích mě přivedla mamka s taťkou. Z první soutěže jsem měla trochu strach, třásla se mi kolena. Můj post je „béčkař". Béčkař proto, že pracuji s hadicemi „B". Na jeden požární útok je potřeba sedm hasičů. Na soutěži nám začátek útoku odstartuje rozhodčí výstřelem. Lukáš zapojí sací koš na savici a vhodí ji do kádě s vodou. Martina připojí další savici. David vše zapojí do mašiny (stroje) a přidává na mašině plyn. Pak jsem na řadě já. Zapojím hadici B do mašiny a další dvě hadice spojím k sobě. Nakonec vezmu spojené hadice a běžím s nimi nalevo, aby se narovnaly a mohla jimi proudit voda. Pak už čekáme, jak to dopadne. Vojta u rozdělovače zapojí hadici B a dvě hadice C. Tím vytvoříme pravý a levý proud. Pravý proud má na starosti Arnošt. Zapojí dvě hadice C a přidá proudnici. Pak už běží k terči a snaží se stříkající vodou zasáhnout cíl. To samé udělá u levého proudu Markéta. Když to vyhrajeme, tak všichni zpíváme naši originální hymnu DOMO – PUMY.

Při návratu do naší vesničky Domoradovice troubíme na plné pecky. V hasičárně máme už tři plné police zlatých pohárů. V roce 2006 a 2007 jsme byli vítězové opavské ligy hasičské mládeže.

Hasiči nedělají jenom požární útok, ale i štafetu 4x60 m a štafetu dvojic. Umíme také uzly: tesařský, ambulantní, zkracovačku, lodní a uzel na proudnici. Mezi naše aktivity nepatří jenom soutěže, ale i tréninky, brigády a v létě soustředění. Na soustředění lezeme po skalách, jezdíme na kánoích a chodíme na túry.

Všechno mě moc baví. Jsme správná parta.

Osobnost 5. A třídy

Má spolužačka Alexandra Hájková

Saša je výjimečná tím, že se hodně a pilně učí. Kamarádí se úplně se všemi a ráda pomůže druhým. Je hodná a dá se s ní vždy promluvit.

Nikdy neříká lež, nemluví v hodině a dává pozor. Má nadání na zpěv a na hru na hudební nástroj, hraje na keyboard. Saša je kamarádská a mám ji jako kamarádku moc ráda, protože když s ní jdu do turistiky, tak mi vypráví o knížce, kterou četla nebo o filmu, který viděla. Je s ní velká sranda. Když jsem smutná, tak mi Saša pomůže s mým problémem.

Ve třídě je ovšem tak tichá, že ani nevíme, že tam je. Když se ale naštve, tak hned všichni víme, že je s námi. Hlavně v turistice je ale úplně jiná, vtipná a ukecaná jako my všichni.

Je to prostě príma holka.

Napsala: Bára Jahnová, V. A

Osobnost 5. B třídy

Nico Struž

Základní školu v Hradci nad Moravicí navštěvuje žák 5. B třídy Nico Struž.
Je to kluk plný energie. Je velice hodný, kamarádský a v nouzi každému pomůže.
Rád sportuje. Hraje fotbal, florbal, hokej, basket, jezdí na kole a koloběžce. Jeho nejoblíbenějším předmětem ve škole je tělesná výchova.
Již několik let hraje závodně fotbal. Trénuje několikrát týdně a získal už několik medailí a pohárů. Chtěl by se stát profesionálním hráčem Realu Madrid, hrát s Christianem Ronaldem a vydělat spoustu peněz.
Celá naše třída je na něj hrdá.
Držíme mu všichni palce, ať se jeho sen splní!
Napsali žáci 5. B třídy: Marek Churavý, Adam Sendler, Danek Stuchlík, Filip Jahn a Honza Wolf.

Osobnost 6. A třídy

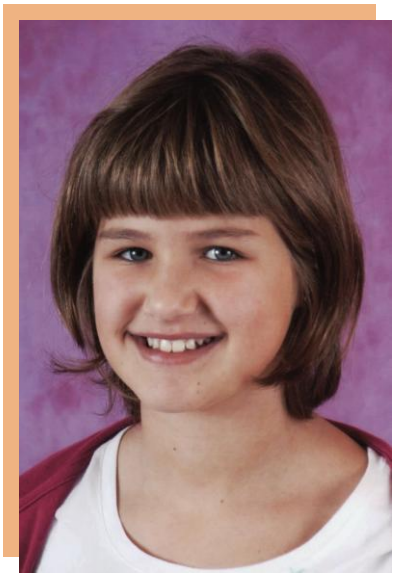

Naše třídní hvězda

Jana Očadlíková je ta „nejfajnovější bytost" v naší třídě. Je kamarádská, hodná, aktivní, slušná, spravedlivá, vstřícná, bezproblémová, chytrá, ... Takto bych mohla pokračovat až do nekonečna ☺.
Janča opravdu každému ve třídě pomůže a poradí. A nejen to, ona má skvělý talent pro psaní krásných článků. Když něco začne psát…není k zastavení ☺. Například napsala na čtyři stránky článek o naší 1. třídě nebo nádhernou pohádku O dvou ponožkách. Kdo to četl, žasl.
Jana má dar milovat přírodu, a proto ji pomáhá chránit.
Chodí také do kroužku stolních tenistů, ve kterém několikrát skvěle reprezentovala Hradeckou školu.
Je také nadaná na kreslení, proto chodí do výtvarného kroužku, ve kterém maluje, kreslí a vytváří nádherné výtvory.
Luba Cingelová, 6. A

Osobnost 6. B třídy

Osobnost třídy 6. B dle předsedy třídy

Podrobně jsem si pročetla vyprávění mých spolužáků a zjistila jsem, že se v naší třídě sešlo spoustu zájmů. Každý v něčem vyniká a dosáhl nějakých výsledků. Nejvíce je zastoupen sport, ať už tenis, hokej, tanec, floorbal nebo jízda na koni.
Dle mého názoru, je ale největší osobností naší třídy Pavlík Ochonský, který nám loni ukázal, jak odvážný a statečný umí být. Sama jsem si prošla chvíli, kdy mě zaskočila nemoc. Proto vím, jak těžké je s ní bojovat. Vyhrál ten největší zápas, který nepředčí žádný sportovní výkon.
Je to pro mě velký hrdina a jsem pyšná na to, že je to můj kamarád. Je to pro mě vzor velké odvahy, je kamarádský a má rád školu. Všichni jsme mu drželi palce a přáli si, aby se brzy uzdravil. Přejeme mu, aby ho v životě už nic špatného nepotkalo.
Předsedkyně třídy Tereza Illešová

Osobnost 7. A třídy

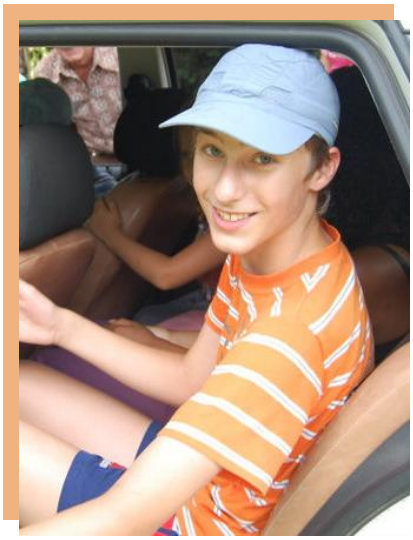

Lukáš Mazur

Tak mě vidí spolužáci:
Lukáš je svědomitý, pilný, přátelský, vtipný a v kolektivu je velmi oblíbený, když potřebujeme, rád nám pomůže a všechno vysvětlí.
Hodnotit sám sebe se mi zdá dost těžké, protože se nechci příliš chválit ani podceňovat. Myslím, že jsem k ostatním kamarádský. Ke škole neumím přistupovat jinak než svědomitě - jsem už takový.
Mimo školu hraji závodně ping-pong, který je mou největší vášní. Mezi velké úspěchy považuji 1. místo na Vánočním turnaji 2009 a pak také 2. místo na florbalovém turnaji města Hradec. Hraji na akustickou kytaru (moc mě nebaví na ni cvičit). Daleko víc mě baví chovat párek gekončíků nočních. Byl bych rád, kdyby se mi podařilo je rozmnožit a odchovat mladé. To bych považoval za velký úspěch.

Osobnost 7. B třídy

Natálie Spáčilová

,,Ahoj" řekne vám každé, ať už mrazivé, slunečné či deštivé ráno Natka s úsměvem. V šatně vám pomůže najít zatoulanou papuč, v tlačenici na schodišti na vás zamává, ve třídě vám pomůže s nedokončeným, zda-li vůbec začatým úkolem, v dlouhé řadě na každodenní příděl oběda vás pustí před sebe a při odchodu domů se vás zeptá, jestli máme na zítřek nějaké úkoly, a pak spolu se svým bratrem, odejde na autobusovou zastávku směr Chvalíkovice.
Tak ji známe jako spolužačku, ale co dělá ve volném čase? Ráda poslouchá hip-hop, hraje si se svými psy, kterých mají doma na statku plno, nebo se jen tak prochází. Natka. Je ochotná, za každé situace milá, vždy vám pomůže a nikdy jsem ji neviděla se s někým pohádat. Oblíbili jste si ji stejně jako já? Není divu, je to opravdu skvělá bytost.
Za žáky 7. B sepsaly Markéta Blatecká a Tereza Maidaniczová.

Osobnost 8. A třídy

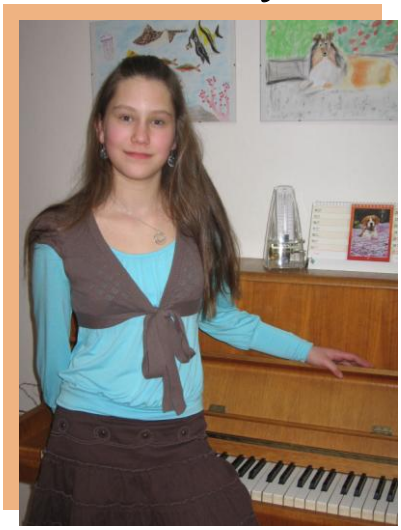

Pavlína Víchová

S Pavlínou jsem se poprvé potkala v šesté třídě. Když jsme se začaly seznamovat, tak jsem zjistila, že k nám přišla z Branky, ale ne jenom to.
Už v mateřské školce chodila do gymnastiky. A tak v první třídě hledala nějaký jiný zajímavý kroužek. Objevila v sobě nadání jak výtvarné tak sportovní a na jistou dobu jí učarovala keramika a stolní tenis. Ve druhé třídě začala hrát na klavír, kterému se věnuje dodnes. V současné době se připravuje na absolventský koncert. U každého jiného nástroje se absolvuje po čtyřech letech, ale flétna a klavír se studuje takhle dlouho. To svědčí o její trpělivosti a píli. Protože vystupuje na různých koncertech a účastní se klavírních soutěží, nesmí jí chybět odvaha postavit se před obecenstvo a předvést své umění.
Čtvrtým rokem hraje také na akustickou kytaru. Je členkou kytarového kvarteta. Pavlínu výtvarné nadání a chuť jej rozvíjet neopustilo a proto stále chodí do výtvarného kroužku do ZUŠ v Opavě.
Teď jsme společně v osmé třídě a za chvíli vycházíme ze základní školy. Já vím, že Pavlína je kamarádská a spolehlivá holka. Obdivuji ji, že umí hrát na klavír, kytaru a vyzkoušela mnoho věci a k tomu všemu má velmi dobrý prospěch. Ona sama by ráda vystudovala gymnázium a já věřím, že se jí to podaří.
A tohle o ní říkají ostatní spolužáci:
Renata Juchelková: Pavlína je člověk, který málo komu svěří své tajemství. Proto moc lidí ani neví o jejích zálibách.

David Škrobánek: Pavlínu velmi obdivuji, protože sám hraju na hudební nástroj a vím, jak je těžké každodenní cvičení a myslím, že Pavla je ten správný typ člověka pro tolik zájmových aktivit.
Žaneta Černá: Myslím si, že Pavlína by měla být naší třídní osobnosti a zaslouží si pozornost. Je všestranná, šikovná a chytrá. Proto si to zaslouží.

Barbora Ondřejová, 8. A

Osobnost 8. B třídy

Petr Sosna

Můj kamarád Petr Sosna je vzorný žák, který má mnoho vědomostí, o čemž svědčí to, že získal 1. místo v obecných studijních předpokladech ve SCIO testech v kategorii 6. tříd. Ze školních předmětů ho nejvíc baví dějepis, v němž má všeobecný přehled, a tak doufám, že se zúčastní letošní dějepisné olympiády. Rovněž má rád matematiku a také se stal úspěšným řešitelem Pythagoriády. Nesmím také zapomenout na tělesnou výchovu, ve které dobře zvládá nejen atletiku, ale také míčové hry. Také si připravuje výborně vypracované referáty s historickou tematikou. Je mým dobrým kamarádem, protože se na něj můžu spolehnout. Vždy rád a ochotně pomůže. Ve volném čase se věnuje sportovním aktivitám jako je jízda na kole, kolečkových bruslích a v zimě lyžování. Občas si zasedne k počítači. Velmi rád jako já pěstuje také subtropické rostliny.

Lukáš Jaroš, 8. B

Osobnost 9. A třídy

Zuzka Konečná

Zuza dělá mažoretky už od 4 let až do současnosti. Vede ji její mamka Pavla Konečná. Vyhrála mnoho medailí a 4 poháry. V roce 2007 vyhrála v soutěži v Polsku první místo za sólo, a stala se mistryní Polské republiky. Druhým rokem se to opakovala. Takže dva roky po sobě mistryní Polské republiky. Dle mého názoru je hodně dobrá a je vidět, že ji to hodně baví. Věnuje se tomuto sportu dál a dál. Nyní se půl roku věnuje i hokeji. Pro tento sport se nadchla a pracuje na sobě, aby byla lepší a lepší. Prozatím hrála dva zápasy. Určitě jednou pomůže svému týmu vyhrát a bude úspěšná jako v mažoretkách.

Michaela Bartošová, 9. A

Osobnost 9. B třídy

Jméno: Jana Stošková

Třída: IX. B
Znamení: Rak
Co o ní víte (nevíte):
Reprezentovala okres Opava v národním kole zahrádkářské soutěže celkem třikrát. V mladší kategorii obsadila 4. – 5. místo, ve starší kategorii byla předloni na 17. místě a v loňském školním roce v téže kategorii na 8. místě.
Jaká je?
Je tichá, kamarádská a pečlivá.
Ptáme se:
Které květiny máš nejraději? Mám ráda růže a lilie.
Když jdeš lesem, poznáš všechny stromy? Většinou ano.
Čím by ses chtěla stát? Sálovou sestrou.

Ptala se Dominika Vavrečková, 9. B

Školní literární soutěž 2011 na téma „Co mi voda vyprávěla“, autorská pohádka
Tereza Majdanicsová, třída 7. B
1. místo

VODNÍ VÍLY

Toužíte se dotknout každé krůpěje vody, kterou zahlédnete? Při deštích hypnotizujete zpoza okna kapky, sklouzávající po jeho skle? Milujete zpěv vody? Možná jste vodní vílou. Vodní víly jsou málo známé, avšak je jich na světě více než vodníků, pegasů a jednorožců, některé si to ani neuvědomují. Nymfou se nenarodíte. Stanete se jí, jen když se vás dotkne Tefnutina kapka. Tefnut je vodní bohyní a jen díky ní se na světě můžeme z vody těšit. Její kapky jsou kouzelné. Mají v sobě dar udělat z vás vílu, ale je jich jen tři sta šedesát pět. Na každý den v roce jedna víla. Po smrti některé z nich její kapka putuje zpět na svět a hledá někoho, komu by mohla své schopnosti přenechat.

Barborka Mrkvová, 3. B

Povím vám Galadrielin příběh. Příběh mé nejmilejší víly.
Před třinácti lety se na podzim narodila dívka, kterou rodiče pojmenovali Galadriel. Měla oči tak nápadně zelené jako tráva po dešti. Už v porodnici si zdravotní sestřičky špitaly o té dívence s nádhernýma očima. Gal si dělala starosti se svou pihami pokropenou pokožkou a zrzavými vlasy, ale kdekdo jí je záviděl. Protože se narodila v tak nepříznivou roční dobu, téměř na každé její narozeniny pršelo. I tehdy, když si ji rodiče donesli domů z porodnice, lilo jako z konve. Když na Galadrielin pihatý nosík spadla kapka, zasmála se tak, jak to dokážou jen miminka. Tenkrát se to stalo – spadla na ni Tefnutina kapka.

Galadriel se vlastně nikdy neučila plavat, prostě to uměla. Vždycky, když pila, do sklenice si ponořila prsty a kroužila jimi. Trápila se, když jí maminka zakazovala chodit v dešti ven. Ovšem, když zjistila, že na ni rodiče nedávají pozor, zajiskřilo se jí v očích a v holínkách vyběhla do deště. Smála se, tančila a zpívala. Vůbec ji netrápilo, že by mohla onemocnět nebo dostat vyhubováno. Prostě tomu nedokázala odolat. Dělala to i teď. Nebo časně vstávala, jen kvůli rose. Aby si mohla lehnout do mokré trávy a vjíždět prsty mezi vlhká stébla. Nejednou dostala poznámku za nepozornost ve vyučování. „Galadriel Felsonová, odpovíš mi?“ zeptala se vyučující. „Já nevím, paní učitelko“. „A co děláš? Teď jsem to vysvětlovala!“ „Poslouchám….“ „A co?“ Galadriel se usmála: „Déšť.“

Galadrielin první pracovní den nastal v úterý šestého května. Probudil ji netrpělivý pohled ženy v dlouhých žlutých šatech, s havraními vlasy, na nichž ležel věnec z pomněnek. Nejvíce ji ale zaujaly její pronikavě modré oči, jakoby dvě dešťové krůpěje. Gal na paní vrhla nechápavý pohled, ale ta hned spustila: „No sláva! Čekám tu celou věčnost! Dneska je tvůj den a ty tady vyspáváš, jakoby se nic nedělo!“ „Ale já mám narozeniny až za půl roku,“ namítla Galadriel. „Já nemluvím o narozeninách. Dneska máš vílí pracovní den. Takže vstávat, půjdeš se mnou.“ „Pořád nechápu, o čem mluvíte. Jaký pracovní den? Co to blábolíte? Asi se mi zdáte, že jo?“ Žena k ní přikročila a štípla ji do ruky. „Už mi věříš? Jsi nymfa, jestli to nevíš, a dneska se staráš o všechnu vodu na světě. Teď ale pojď se mnou ven, musím tě něco naučit,“ přikázala, vzala Gal za ruku a ta jen nechápavě, ještě v pyžamu, klopýtala za ní.

Došly k řece a tam se žena urážela všechno vysvětlit: „Jsem Tefnut, bohyně vody. Ty jsi Galadriel, vodní víla. Dneska se musíš postarat o všechnu vodu.“ „Trochu moc informací najednou…“ „To zvládneš. Tohle ode dneška musíš nosit, je v něm tvá vílí síla.“, řekla Tefnut a vtiskla Gal do ruky ametystový přívěšek na šňůrce. „Zkusíme si to. Teď uchop kámen do ruky, zavři oči a představ si, že mrholí.“ Galadriel poslechla a opravdu jí na nos začaly padat malé kapičky. „No vidíš, takže už víš, jak na to“ Já už musím jít. Ahoj.“ Bohyně se rozloučila, ale ještě se otočila: „..abych nezapomněla, do školy musíš.“ „Pecka,“ zašeptala Gal, ale co nadělá. Vrátila se domů, oblékla se, a protože už neměla moc času, snídani vynechala a vydala se do školy. Cestou ji napadlo, že si vytvoří své nejmilejší počasí: letní déšť s duhou. Slunce na to svítilo dost, a tak chytla ametyst, zavřela oči a bum! Už to bylo.
Jak už bylo u Galadriel zvykem, do školy dorazila na poslední chvíli. Vběhla do třídy těsně před učitelkou a posadila se na své místo. „Hezký přívěsek,“ pochválila jí kamínek, který se jí houpal na krku, spolužačka Flora. „Dík,“ usmála se Gal. Celé dvě vyučovací hodiny byla duchem nepřítomná. Neustále chytala ametyst a měnila počasí. „Dneska je to jako na apríla,“ poznamenala učitelka matematiky při pohledu z okna. Po zazvonění na velkou přestávku se Galadriel vyhrnula ze třídy. Rozběhla se přes celou chodbu, protože chtěla dohonit kamarádku na druhém konci chodby. Jenže najednou jau! Gal všude vidí hvězdičky a noha nesnesitelně bolí…a najednou tma…

„Galadriel?“ slyší ze tmy hlasy Gal, ale nemůže oteřít oči. Hlava jí třeští a nemůže pohnout pravou nohou. „Gal, probuď se,“ slyší známý hlas svého táty. Otvírá oči a nad postelí se jí sklání rodiče. Vzadu postává doktor a všichni se na ni usmívají. „Proč jsem v nemocnici? A co mám s nohou?“ ptá se zmateně Gal. „Paní učitelka říkala, že ses prý zběsile rozběhla přes celou chodbu, ale najednou se otevřely dveře a odpálily tě,“ směje se maminka, „ta noha je zlomená a máš lehký otřes mozku.“ Gal se té představě zasměje, jenže hlava ji bolí jako střep. Sáhne si na krk a zjistí, že ametyst je pryč. Zmateně se dívá kolem sebe a všimne si maminčina spikleneckého mrknutí. „Zašel bys pro kávu?“ prosí mamka taťku. „Jasně. Chceš taky něco, pajdo?“ zeptá se škádlivě tatínek Gal. „Ne, díky,“ zašklebí se Galadriel. Jen co se za tátou zaklaply dveře, otevřela maminka dlaň, v níž svírala Galadrielin ametyst: „Dneska jsem to vzala za tebe. A ty to zase vezmeš za mě.“ „Ty jsi taky víla?“ „Jasně. Ale je to tajemství, nezapomeň.“

Od té doby se Galadriel ve dnech pracovních chovala, jak nejopatrněji dovedla. Maminka ji dokola poučovala o tom, jak kterou vodu správně vyčarovat, a tatínek si koupil ametyst, protože nechápal, proč by jej jeho holky mít mohly a on by měl vyčuhovat.

Slohové cvičení na téma FACEBOOK

Václav Poledne, 9.A

Bílý nadpis na modrém podkladě. Fenomén dob. Poangličtěná čeština, zkratky, nová slova. Asi nevymyslím nic nového, jen řeknu skutečnost. Tak trochu závislost. Nemáš „fejs“? Jsi divný. Nejsi „onlajn“? Běž se léčit.

A tohle je realita: „První cesta po zapnutí internetu je facebook, kde honem musím napsat, co jsem udělal, dělám a dělat budu, co jsem jedl a jak mě kdo naštval. Pak si změním profilovku, protože tahle dva dny stará je okoukaná, rozdám pár „líbí se mi“, protože to určuje styl a nakonec aliju pár kytiček a sklidím úrodu, která mi dozrála na Farmwill. Zní to směšně? Ale tak to je. Celý tento „facebookový boom“ mění dobu. Z těch největších soků se stávají přátelé, a když prostě chci, můžu si tě z přátel vymazat, kdykoliv budu chtít. Je to totiž jednoduché a strašně se ti pomstím, protože pak nebudeš vědět, jaký odkaz sdílím na své jedinečné zdi, ze které nikdy neopadne omítka, jelikož ji drží pohromadě vzkazy mých přátel.

Takže – konec promlouvání do duše. Ještě jdu někoho šťouchnout ve sbírce „šťouchni mě“, pošlu pár poslintaných lollipop a půjdu spát hned potom, co to oznámím celému světu, stejně jako fakt, že si ještě předtím vyčistím zuby.

Domácí slohové cvičení: Dopis oblíbenému jídlu

V Brance 18. 2. 2008

Milé vepřo, knedlo, zelo,

rád na Tebe vzpomínám, hlavně v neděli.
Bylo to tak nádherné, to, jak jsme si užili. Vlastně já jsem si užil té Tvé vůně, Tvých knedlíčků, masíčka, to bylo tak měkké. A to zelíčko, ani sladké, ani kyselé, tak akorát.
No prostě bezva párty.

Doufám, že se sejdeme příště znovu na tom stejném místě. Pokud ne, pozvu si někoho jiného, ale to by nebylo ono.

S láskou k Tobě

Tvůj Vojta

Napsal dnes vycházející žák Vojtěch Schultz v 6. třídě.

Výběr výtvarných prací žáků 9. A a 9. B

Klára Mazurová, 5. A

Motýl

Pozorovat motýla,
to mě vážně dojímá.
Jeho křídla hebká jsou,
kam chce ho donesou.
Louky, lesy, tráva, květy,
kampak on si asi letí?

Ležet v trávě na pasece,
pozorovat motýla,
čekat, co se z nebe snese,
a nic jiného nevnímat.
Jeho křídla duhovými barvami září
a já se na něj hezky tvářím.

Iveta Malá 9. B, květen 2011

Moravice

Ta naše řeka Moravice,
ta líbí se mi stále více.

Údolím pěkně se vine,
voda v ní stříbřitá plyne.

Lidé k ní rádi chodívají,
na sebe se usmívají.

Rybáři natahují udici,
na kterou naskakují kapříci.

Ta krásná řeka naše
je krásnější než Malše.

Daniel Dušek 9. B, květen 2011

S obrázkem „Kaplička“ získala Lea Cingelová z 8. A
2. místo v rámci projektu “Svět slova IV“

Na titulní straně Ročenky byla vytištěna výtvarná práce Elišky Selvekové (6. A), která se umístila na 2. místě ve výtvarné soutěži „Má škola“ pořádané Střední průmyslovou školou stavební v Opavě.
Vydala ZŠ Hradec nad Moravicí v červnu 2011. Autorka, grafický návrh a zpracování Mgr. Radka Očadlíková.
Foto a práce žáků školní fotokronika 2010/2011